

Zbierka súdnych rozhodnutí

Vec C-343/17

Fremoluc NV
proti

Agentschap voor Grond- en Woonbeleid voor Vlaams-Brabant (Vlabinvest ABP) a i.

(návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Základné slobody – Články 21, 45, 49 a 63 ZFEÚ – Smernica 2004/38/ES – Články 22 a 24 – Predkupné právo verejnej agentúry na pozemky nachádzajúce sa v jej územnej pôsobnosti na účely realizácie sociálneho bývania – Bývanie pridelené prednostne osobám, ktoré sa vyznačujú ‚silnou spoločenskou, hospodárskou, sociálnou alebo kultúrnou väzbou‘ k uvedenej územnej pôsobnosti – Situácia, ktorej všetky okolnosti sa obmedzujú len na jeden členský štát – Neprípustnosť návrhu na začatie prejudiciálneho konania“

Abstrakt – Rozsudok Súdneho dvora (štvrtá komora) z 20. septembra 2018

Prejudiciálne otázky – Prípustnosť – Nevyhnutnosť predložiť Súdnemu dvoru dostatočne presné údaje o skutkovom a právnom kontexte – Rozsah povinnosti v oblasti základných slobôd – Otázka vznesená v súvislosti so sporom obmedzeným na vnútroštátnu sféru jedného členského štátu – Neexistencia údaju o väzbe, na základe ktorej je požadovaný výklad nevyhnutný na rozhodnutie sporu – Neprípustnosť

(Článok 267 ZFEÚ; Rokovací poriadok Súdneho dvora, článok 94)

Návrh na začatie prejudiciálneho konania podaný rozhodnutím Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel (Holandskojazyčný prvostupňový súd Brusel, Belgicko) z 19. mája 2017 je neprípustný.

Na úvod je potrebné konštatovať, že návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu ustanovení Zmluvy o FEÚ upravujúcich voľný pohyb osôb, slobodu usadiť sa a voľný pohyb kapitálu, ako aj aktov prijatých na vykonanie týchto ustanovení v situácii, v ktorej sú, ako uvádza aj samotný vnútroštátny súd, všetky skutočnosti sporu vo veci samej obmedzené len na jeden členský štát. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora sa však tieto ustanovenia Zmluvy o FEÚ, ako aj akty prijaté na ich vykonávanie neuplatnia na situáciu, ktorá sa vo všetkých ohľadoch obmedzuje len na jeden členský štát (pozri v tomto zmysle rozsudky z 8. mája 2013, Libert a i., C-197/11 a C-203/11, EU:C:2013:288, bod 33 a citovanú judikatúru, ako aj z 15. novembra 2016, Ullens de Schooten, C-268/15, EU:C:2016:874, bod 47 a citovanú judikatúru).

V bodoch 50 až 53 rozsudku z 15. novembra 2016, Ullens de Schooten (C-268/15, EU:C:2016:874), Súdny dvor pripomenul štyri prípady, v ktorých by na vyriešenie sporov vo veci samej mohlo byť potrebné vyložiť ustanovenia zmlúv týkajúce sa základných slobôd aj napriek tomu, že všetky okolnosti uvedených sporov sa obmedzujú na vnútroštátnu sféru jedného členského štátu, čo by ho viedlo k tomu, aby vyhlásil návrhy na začatie prejudiciálneho konania za prípustné.

Súdny dvor dodal, že v situácii, o akú ide vo veci samej, v ktorej sa všetky skutočnosti obmedzujú na vnútroštátnu sféru jedného členského štátu, prináleží vnútroštátnemu súdu, aby Súdnemu dvoru v súlade s článkom 94 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora poskytol vysvetlenie toho, akú súvislosť má spor, ktorý prejednáva, napriek jeho čisto vnútroštátnej povahe s ustanoveniami práva Únie o základných slobodách, takže požadovaný výklad v prejudiciálnom konaní je preňho nevyhnutný na rozhodnutie tohto sporu (rozsudok z 15. novembra 2016, Ullens de Schooten, C-268/15, EU:C:2016:874, bod 55, a z 8. decembra 2016, Eurosaneamientos a i., C-532/15 a C-538/15, EU:C:2016:932, bod 47, ako aj uznesenie z 31. mája 2018, Bán, C-24/18, neuvverejnené, EU:C:2018:376, bod 18).

Z týchto požiadaviek vyplýva, že na konštatovanie existencie takej väzby nestačí samotné tvrdenie vnútroštátneho súdu, podľa ktorého nemožno vylúčiť, že štátni príslušníci usadení v iných členských štátoch mali alebo stále majú záujem využiť ustanovenia práva Únie týkajúce sa základných slobôd na účely vykonania činností na území členského štátu, ktorý vydal predmetnú vnútroštátnu právnu úpravu, a teda podľa ktorého táto právna úprava uplatňujúca sa bez rozdielu na vnútroštátnych štátnych príslušníkov a štátnych príslušníkov iných členských štátov môže mať účinky, ktoré nie sú obmedzené na tento členský štát.

V skutočnosti z návrhu na začatie prejudiciálneho konania musia vyplývať konkrétne skutočnosti, teda nie hypotetické, ale nepochybné indície, ako sú sťažnosti alebo žaloby hospodárskych subjektov so sídlom v iných členských štátoch, alebo ktoré sa týkajú štátnych príslušníkov týchto štátov, ktoré umožňujú pozitívne preukázať existenciu požadovanej väzby. Konkrétnejšie, vnútroštátny súd sa nesmie uspokojiť s tým, že predloží Súdnemu dvoru dôkazy, ktoré umožňujú nevylúčiť existenciu takejto väzby alebo ktoré – posudzované abstraktne – by mohli predstavovať nepriame dôkazy v tomto zmysle, ale naopak, musí poskytnúť objektívne a jednoznačné nepriame dôkazy, ktoré umožnia Súdnemu dvoru overiť existenciu uvedenej väzby (pozri analogicky rozsudky zo 6. októbra 2016, Tecnoedi Costruzioni, C-318/15, EU:C:2016:747, body 20 a 22, a z 19. apríla 2018, Oftalma Hospital, C-65/17, EU:C:2018:263, body 39 a 40).

(pozri body 18, 20, 22, 28, 29, 33 a výrok)